ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΕΡΩΣ... ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ!

ΚΑΤΑΚΟΠΗ ἀπ' τὸ μακρινὸ ταξεῖδι της ἡ νεαρὰ χήρα Εὔα Ντάϊλ, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ ὡραίου διαμερίσματός της τοῦ ξενοδοχείου «Μπριστὸλ» κι' ἄναψε νοχελικὰ τὸ τσιγάρο της. Συλλογιζόταν ὅτι ἔκλεινεν ἤδη ὁ δέκατος μῆνας τῆς χηρείας της. Ὁ μακαρίτης σύζυγός της, ὁ βαρῶνος Ντάϊλ, ἄνθρωπος τζέντλεμαν, εἶχε παραδώσει πρὸ δέκα μηνῶν τώρα τὴν ψυχή του στὸ Θεό, ποὺ θὰ τοῦ φύλαγε ἀναμφιβόλως μιὰ διακεκριμμένη θέσι στὸν παράδεισο τῶν.....ἀλκοολικῶν.

Ἀφοῦ κάπνισε τὸ τσιγάρο της ἡ κυρία Ντάϊλ, σηκώθηκε βιαστική, ἄνοιξε τὴ βαλίτσα της, ἔβγαλε τὰ μυρωδικά της, γδύθηκε καὶ κάθησε μπροστὰ στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ κάνη τὴν τουαλέττα της.

Ἦταν μιὰ γυναῖκα νέα ἀκόμα, λυγερὴ κι' ὥμορφη, ἂν καὶ τὰ χαρακτηριστικά της φαινόντουσαν κουρασμένα καὶ ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ τὸ χώριζε ἀπ' τὸ δικό της μιὰ κλεισμένη πόρτα, ἄκουγόταν καθαρὰ ἡ συνομιλία δυὸ ἀνδρῶν, πολὺ νέων, κατὰ τὴν ἀντίληψη τῆς βαρώνης.

—Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα στὸν κόσμο—ἔλεγε ὁ ἕνας—ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶνε λιγάκι παχειά, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς λείπη κι' ἡ εὐκινησία, ἡ ἐλαστικότης, ἡ ζωτικότης...

Ἡ νεαρὰ χήρα κύτταξε αὐτάρεσκα μέσα στὸν καθρέφτη τὸν στρογγυλὸ καὶ λεῖο ὦμο της, ποὺ μοιαζε σὰν νᾶταν καμωμένος ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο.

—Πῶς τὸ δικαιολογεῖς αὐτὸ ποὺ λές ; ρώτησε ὁ δεύτερος ἄνδρας στὴ διπλανὴ κάμαρα.

—Γιατί ἡ γραμμὲς τοῦ σώματος μιᾶς ἐλαφρὰ παχειᾶς γυναίκας ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο καταυλότητων, χωρὶς εὐθεῖες ἢ ἀπότομες τεθλασμένες... Αὐτό, ἄλλωστε, εἶνε καὶ τὸ ἰδεῶδες τῶν καλλιτεχνῶν.

—Ναί... δὲν λέω... Ἀλλὰ καὶ μιὰ λιγνὴ γυναῖκα μπορεῖ ν' ἀποτελέση τὸ ἰδεῶδες τῆς γυναικείας καλλονῆς, ὅταν διατηρεῖ μιὰ καθαρότητα ἀπαλῶν γραμμῶν στὸ σύμπλεγμα τῶν μυώνων της. Τότε τὸ πᾶν σ' αὐτὴν εἶνε ζωὴ καὶ σφρῖγος.

Ἡ βαρώνη, κρατῶντας ἀκόμα τὸ πομπὸν τῆς πούντρας στὸ χέρι της, κύτταξε τὰ εὔγραμμα μπράτσα της κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη σιγά, ὅπως ἡ Μαργαρίτα :

Θέλω πολὺ
νὰ ἰδῶ τὸν νέο αὐτόν...

Ἐπακολούθησε μικρὴ σιγή :

—Πιστεύεις, ἐξακολούθησε ὁ πρῶτος συνομιλητής, ὅτι ἕνας ἄνδρας μπορεῖ νὰ ἀγαπήση μιὰ γυναῖκα ἐξ ἀποστάσεως, δι' ἀλληλογραφίας ἢ ἀπ' ὅσα ἀκούει γι' αὐτήν ;

—Θάμουν πολὺ ρομαντικὸς ἂν τὸ πίστευα αὐτό, Ἐδμόνδε, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Γιατί κι' ἂν συμβῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, γρήγορα θἄρθη ἡ πραγματικότης μὲ τὴν ἀπογοήτευσί της νὰ καταστρέψη αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Ἀλλοιώτικα φαντάζεσαι τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶς χωρὶς νὰ τὴν ἔχης ἰδῆ ἀκόμα κι' ἀλλοιώτικη τὴν βρίσκεις στὴν πραγματικότητα...

—Τὸ αὐτοκίνητο εἶνε ἕτοιμο καὶ περιμένει τοὺς κυρίους κάτω, τοὺς διέκοψε ἄξαφνα ἕνας τρίτος, ποὺ θἄταν βέβαια ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου.

—Εἶνε φορτωμένα τὰ πράγματα ;

—Μάλιστα, κύριοι.

—Κατεβαίνοιμε....

Ἡ νεαρὰ χήρα ἔβαλε ἕνα χτένι στὰ μαλλιά της κι' ἐπρόβαλε στὸ παράθυρο. Κι' ὅταν εἶδε τ' αὐτοκίνητο ν' ἀπομακρύνεται, πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

—Τί θέλει ἡ κυρία ; ρώτησε ὁ ὑπηρέτης.

—Θέλω νὰ μάθω τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κυρίους ποὺ ἔφυγαν. Ἐκείνου ἀκριβῶς ποὺ τὸ μικρό του ὄνομα εἶνε Ἐδμόνδος.

—Νὰ ἡ διεύθυνσίς του, εἶπε ὁ ὑπηρέτης. Τὴν ἄφησε γιὰ νὰ τοῦ στείλουμε τὶς ἐπιστολές, ποὺ θἄρθουν τυχὸν στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ Εὔα Ντάϊλ πῆρε τὸ χαρτάκι καὶ διάβασε :

«Ἐδμόνδος ντὲ Γκάρς, πύργος Ντ' Ἀμπαρές, Γιρόνδη».

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἐδμόνδος ντὲ Γκὰρς ἔλαβε στὸν πύργο του μιὰ ἐπιστολή, ἀγνώστου γραφικοῦ χαρακτῆρος. Τὴν ἄνοιξε καὶ διάβασε :

«Κύριε. Ἡ τύχη μ' ἔφερε λίγες στιγμὲς κοντά σας καὶ ἡ στιγμὲς αὐτὲς ἦσαν δοκατὲς γιὰ νὰ ἐρεθίσουν τὴν γυναικεία περιέργειά μου. Μᾶς χώριζε μιὰ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου «Μπριστόλ», ὅταν μιλούσατε μὲ κάποιο φίλο σας, ὑποστηρίζοντας ὅτι μποροῦν ν' ἀγαπηθοῦν δυὸ ὑπάρξεις, χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδωθῆ ποτέ. Θέλετε νὰ δοκιμάσουμε ;... Εἶμαι 28 ἐτῶν. Θεωροῦμαι ὡραία. Τὸ ἀνάστημά μου εἶνε μέτριο, μᾶλλον ὑψηλό. Οὔτε παχεῖα εἶμαι, οὔτε λιπόσαρκος. Ἔχω μάτια καὶ μαλλιὰ μαῦρα, δόντια λευκὰ καὶ στόμα μικρό, ποὺ ὅταν χαμογελῶ σχηματίζει μιὰ ἐλαφρὴ πτυχὴ πρὸς τὰ δεξιά. Πολλοὶ βρίσκουν τὸ ἐλάττωμά μου αὐτὸ ἐξαιρετικὰ γοητευτικό. Εἶμαι χήρα βαρώνου. Οἱ γονεῖς μου μὲ πάντρεψαν μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ ποτὲ δὲν ἀγαποῦσα. Τὸ δεύτερο βράδυ τῆς στέψεώς μας ὁ σύζυγός μου μέθυσε, κατὰ τὴ συνήθειά του. Καὶ σὲ διάστημα δέκα μηνῶν τὸν ἐθέρισε μιὰ καλπάζουσα φθίσις ! Ἔκλαψα τότε, γιατί πάντα ἕνα φέρετρο στὸ σπίτι εἶνε πρᾶγμα θλιβερό. Ἐξ ἄλλου, ὁ θάνατος ἑνὸς ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶτε, σᾶς ὑπενθυμίζει τοὺς ἄλλους νεκροὺς σας, τοὺς ὁποίους ἀγαπήσατε. Ἐὰν θέλετε, γράψτε μου, ὅπως σᾶς ἔγραψα κι' ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς δώσω πρώτη τὸ παράδειγμα. Σᾶς συνιστῶ ἐχεμύθεια καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι σιγὰ - σιγὰ θὰ ἀνάψη καὶ θὰ φουντώση ἡ ἀγάπη μας. Θὰ εἶνε ἄραγε καρποφόρος ; Θὰ εἶνε ἄγονος ; Αὐτὸ εἶχα τὴν περιέργεια νὰ ἰδῶ... Ἐὰν δέχεστε, ἀπαντῆστε ! «Κλειώ, Poste Restante, πλατεία Μαγδαληνῆς, Παρίσι».

* * *

Νὰ τώρα ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐδμόνδου πρὸς τὴν ἄγνωστη κυρία :

«Κυρία. Ἡ πρότασίς σας εἶνε πράγματι πολὺ πρωτότυπος καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ δελεάση ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀχόμα νέος, 35 ἐτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἀποφεύγει τὶς ρωμαντικὲς περιπέτειες. Προσωρινῶς μένω κοντὰ στὴ μητέρα μου. Δὲν ξέρω πότε θὰ κατέβω στὸ Παρίσι. Ποτὲ δὲν ἀγάπησα, ὅπως κι' ἐσεῖς. Δέχομαι λοιπὸν τὴν πρότασί σας. Γράφτε μου καὶ θὰ σᾶς ἀπαντῶ.

Ἐδμόνδος»

* * *

«Κύριε Ἐδμόνδε. Τὸ ὕφος τῆς ἐπιστολῆς σας δὲν μὲ ἐνθουσίασε. Ἴσως νὰ μὲ θεωρήσατε γιὰ καμμιὰ τυχοδιώκτρια. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ κατελήξη αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, ποὺ σᾶς πρότεινα, ἂν δηλαδὴ θὰ ἔχη συνεπείας. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ πιστέψετε στὴν εἰλικρίνειά μου καὶ νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε κι' ἐσεῖς μὲ τὴν ἴδια ἐλευθερία καὶ εἰλικρίνεια... Καὶ γιὰ νὰ χύσουμε θέματα συζητήσεως, σᾶς ὑποβάλλω τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα : Ἀγαπᾶτε τὸ διάβασμα ; Ποιοὺς συγγραφεῖς ποστιμᾶτε ; Πῶς περνᾶτε τὸν καιρό σας ;

Κλειὼ»

* * *

«Κυρία. Τρία μονάχα βιβλία ἀγαπῶ καὶ διαβάζω συχνά : Τὴν «Μανὸν Λεσκὼ» τοῦ Πρεβό, τὸ «Κόκκινο καὶ τὸ Μαῦρο» τοῦ Στάνταλ καὶ τὰ «Ἀπομνημονεύματα τοῦ Καζανόβα». Τὸ πρωῖ ἱππεύω. Μετὰ τὸ πρόγευμα κάνω βαρκάδα ἀπὸ τὸ Μπλάϊ στὸ Παγιάκ. Τὸ βράδυ παίζω μπιλιάρδο καὶ κατόπιν πλαγιάζω καὶ συλλογίζομαι ὅτι ἡ μητέρα μου δὲν ἔχει καθόλου δίκηο νὰ ἐπιμένη νὰ παντρευτῶ τὴν ἐξαδέλφη μου Βέρθα, ἡ ὁποία μόλις τελευταίως βγῆκε ἀπὸ τὴ Σχολὴ τῶν Καλογραιῶν. Ἡ Βέρθα εἶν' ἕνα κορίτσι ἀθῶο καὶ συμπαθητικό. Κι' ὅσες φορὲς δὲν ἀνταποκρίνομαι στὰ αἰσθήματά της, τὴν παίρνουν τὰ δάκρυα. Τί σχολαστικότης !....

Ἐδμόνδος»

* * *

Ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ κράτησε τρεῖς μῆνες, ὅταν ἕνα πρωῖ ἕνας νέος ὡραίου παραστήματος παρουσιάστηκε στὴ νεαρὰ χήρα.

—Ἐγὼ εἶμαι !... τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι, γονατίζοντας μπροστά της καὶ παίρνοντάς της τὸ χέρι.

—Ποιός ;

—Ὁ Ἐδμόνδος ντὲ Γκάρς, ὁ ὁποῖος σᾶς λατρεύει.

—Ἀλλὰ σεῖς εἶσθε μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν !...

—Συγνώμην, κυρία, ἐπρόσθεσα μερικὰ ἔτη, γιὰ νὰ μοῦ γράφετε μὲ περισσότερη ἐμπιστοσύνη...

—Καλά..., ἔκαμε φιλάρεσκα ἡ κ. Εὔα Ντάϊλ. Ἀστειευθήκατε, λοιπόν, μαζύ μου ; Ἀλλά, σᾶς συγχωρῶ, γιατί... γιατί σᾶς ἀγαπῶ κι' ἐγὼ τρελλά !...

* * *

Μετὰ τρεῖς μέρες ἡ βαρώνη ἔπαιρνε τὴν ἑξῆς παράδοξη κι' ἀποκαλυπτικὴ ἐπιστολή :

«Κυρία. Ἡ δοκιμὴ ἐπέτυχε ! Ὁ ἐξάδελφός μου Ἐδμόνδος ἔκλεινε τὰ γράμματά σας μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, τὸ ὁποῖο εὔκολα ἀνοίγει μ' ἕνα δικό μου κλειδί. Περίεργη λοιπὸν νὰ ἰδῶ ποιὰ ἦταν ἡ θελκτικὴ Παρισινή, ἡ ὁποία κρατοῦσε τόσο σχυρὰ ἀλληλογραφία μαζύ του, καὶ ἡ ὁποία ἐμπόδιζε τὸ γάμο μας, ἄνοιξα μιὰ μέρα τὰ συρτάρι αὐτό... Τὰ γράμματά σας μὲ συνεκίνησαν πολὺ καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἔστειλα τὸν ἀδελφό μου Ρολάνδο, ὑπολοχαγὸ τοῦ ἱππικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀδιακρισία νὰ πάρη τ' ὄνομα τοῦ Ἐδμόνδου. Στὴ διάθεσί σας τώρα εἶνε ἂν θέλετε νὰ συνεχίσετε τὸ εἰδύλλιό σας μαζύ του. Ὅσο γιὰ μένα, παντρεύομαι σὲ λίγο μὲ τὸν Ἐδμόνδο.

Βέρθα ντὲ Γκάρς»

* * *

Ἡ Εὔα Ντάϊλ ἔγινε κατακόκκινη ἀπ' τὸ θυμό της κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ σχίση μὲ τὰ κρινοδάχτυλά της τὸ γράμμα ἐκεῖνο, ὅταν δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

—Κυρία ! φώναξε ὁ Ρολάνδος, πέφτοντας στὰ πόδια της. Τρεῖς μέρες τώρα δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω μὲ τὸν φλογερὸ ἔρωτα ποὺ μοῦ ἀνάψατε, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς πρωτοεῖδα. Σᾶς εἶπα ψέμματα προχθές. Δὲν εἶμαι ὁ Ἐδμόνδος, ἀλλὰ ὁ ἐξάδελφός του Ρολάνδος. Συγχωρῆστε με γι' αὐτό... Ὦ ! σᾶς ἀγαπῶ πολύ, σᾶς λατρεύω ἀληθινά !...

—Τὸ πιστεύω, ἀγατημένε μου.... Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ τρελλά, γιατί σὲ βρίσκω ἀκριβῶς ὅπως φαντάστηκα τὸν Ἐδμόνδο, εἶπε ἡ βαρώνη.

Κι' ἕνα θερμὸ ἀγκάλιασμα, ἕνα γλυκὸ φιλί, ἦταν ἡ ἐπισφράγισις τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ ἔρωτος, ποὺ κατέληξε σ' ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρωμα...

τεῦξεις τοῦ Λουδοβίκου Πιλὰρ καὶ τοῦ θείου του, στὸν πύργο τοῦ Πεντρανόρ, ἔμαθαν πὼς δὲν ἐφάνηκαν ἐκεῖ οὔτε ὁ θεῖος, οὔτε ὁ ἀνεψιός του κι' ὅτι ὁ πύργος θὰ πουλιότανε σὲ τρεῖς ἡμέρες. Τὰ δυὸ ἐπιζῶντα πρόσωπα τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ δράματος εἶχαν ἀναχωρήσει πρὸς ἄγνωστη διεύθυνσι.

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ